

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Haralda Stiffela a sudcov JUDr. Jany Serbovej, JUDr. Pavla Tomana, JUDr. Petra Szaba a JUDr. Juraja . Klimenta v trestnej veci proti obvinenému **J. T.** vedenej na Špeciálnom súde v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica pod sp. zn. BB-4Tš 37/2006, prerokoval na neverejnom zasadnutí 25. mája 2010. v Bratislave dovolanie, ktoré podal obvinený J. T. prostredníctvom obhajcu JUDr. L. Š., advokáta v Š. proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. septembra 2009, sp. zn. 3 Toš 8/2008 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného J. T. **o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo 14. júla 2008, sp. zn. BB-4Tš 37/2006 bol obvinený J. T. uznaný za vinného z pokračujúceho prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

1/ dňa 16.04.2006 v čase okolo 10.45 hod. v obci D. L. na K. ulici, pri evanjelickom kostole po tom, ako bol zastavený a kontrolovaný príslušníkom PZ nstržm. A. P., ktorý vykonal v zmysle ustanovení § 23 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore jeho prehliadku ako vodiča osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia, zelenej farby, ev. č. S., v ktorej v zadnom batožinovom priestore prevážal 4 ks LCD televízorov zn. Samsung, striebornej farby s uhlopriečkou 55 cm, bez výrobného čísla, ktoré mali pochádzať z trestnej činnosti, ponúkol a dal nstržm. A. P. ako úplatok finančné prostriedky v celkovej výške 2 000 Sk s tým, že položil 2 ks bankoviek nominálnej hodnoty 1 000 Sk na predné sedadlo

spolujazdca do služobného motorového vozidla polície zn. Lada Niva so slovami „nedalo by sa nejako dohodnúť“ za to, že ho nechá odísť, čím by tento príslušník PZ porušil svoje povinnosti tým, že nebude plniť úlohy Policajného zboru a nesplní si povinnosti policajta pri vykonávaní služobného zákroku,

2/ dňa 16.04.2006 v čase okolo 12.00 hod. v budove Obvodného oddelenia PZ R., H. X., v priestoroch stálej služby po tom, ako príslušníci PZ nstržm. A. P. a nstržm. J. M. spisovali zápisnicu o podaní vysvetlenia podľa § 17 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, ponúkol im so slovami „nedalo by sa nejako inak normálne dohodnúť“ 2 ks LCD televízorov zn. Samsung, striebornej farby s uhlopriečkou 55 cm, bez výrobného čísla, za to, že demontážou elektrosúčiastok znemožnia identifikáciu pôvodu a výrobcu zaistených 4 ks LCD televízorov zn. Samsung, striebornej farby s uhlopriečkou 55 cm, bez výrobného čísla, ktoré mali pochádzať z trestnej činnosti.

Za to bol odsúdený podľa § 333 ods.2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. podmienčne odložený na skúšobnú dobu vo výmere 2 (dva) roky

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací na podklade včas podaného odvolania podaného obvineným J. T., uznesením z 24. septembra 2009, sp. zn. 3 Toš 8/2008, odvolanie obvineného podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.

Proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho podal obvinený prostredníctvom obhajcu JUDr. Ľ. Š. (zákonná podmienka uvedená v ust. § 373 ods. 1 Tr. por.) dovolanie.

Tento mimoriadny opravný prostriedok oprel o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., t. j., že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V písomnom odôvodnení dovolania obvinený poukázal na skutočnosť, že v predchádzajúcom štádiu konania vedenom v predmetnej trestnej veci bol rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo 16. apríla 2007, č. k. BB-4Tš 37/2006-172 oslobodený podľa § 285 písm. a/ Tr. por., pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok,

pre ktorý bol stíhaný. Na základe odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky bolo citované rozhodnutie zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. decembra 2007, sp. zn. 3 Toš 6/2007 a vec bola vrátená Špeciálnemu súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Tento v intenciách dôvodov rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vykonal ďalšie dokazovanie, na základe ktorého však podľa tvrdenia dovolateľa opäť nebolo jednoznačne preukázané, že žalovaný skutok sa stal. Dovolateľ konkrétne namietal, že za podklad pre rozhodnutie o vine súd vzal svedecké výpovede P. a P., rod. M. – policajtov, ktorým mal byť úplatok ponúkaný, hoci tvrdenia týchto svedkov sú vyvrátené druhou skupinou priamych dôkazov, a to výpoveďou obvineného a svedka A. Uviedol, že prvostupňový súd neodstránil pochybnosti v postupe menovaných policajtov, ktorí nerešpektovali interné predpisy upravujúce ich povinnosť hlásiť prípadné podplácanie tak, ako to upravuje nariadenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 17/2004 o hlásnej službe. Údajné podplácanie príslušníci Policajného zboru neoznámili ani službukonajúcim príslušníkom kriminálnej polície, ktorí boli v tom čase prítomní na Obvodnom oddelení Policajného zboru; zmienili sa o ňom až o niekoľko dní v dodatočne vyhotovenom zázname. Porušenie povinnosti policajtov preukazujú aj výpovede svedkov M. a M. – policajtov služobne zaradených na operačnom stredisku Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II. Dovolateľ zdôraznil, že v čase, keď malo dôjsť k inkriminovanému skutku, boli policajti P. a P., rod. M. už zasnúbení, a teda svoje výpovede si mohli zosúladiť.

V ďalšom dovolateľ poukázal na to, že pri vyšetrowaní prípadu na Úrade boja proti korupcii v Bratislave, ani na samotných súdnych pojednávaniach sa náležite neprihliadalo na jeho výpoveď týkajúcu sa samotného ponúknutia úplatku nstržm. P. Úplatok v sume 2 000 Sk mal položiť na predné sedadlo spolujazdca vo vozidle menovaného policajta. K tomuto však podľa tvrdenia dovolateľa nemohlo dôjsť, pretože na vozidle, z ktorého policajt hlásil celý prípad rádiostanicou, mal zatvorené okná, aby dovolateľ nemohol počuť jeho komunikáciu. V prípade, ak by k ponúknutiu úplatku prišlo spôsobom popísaným nstržm. P., tento by bankovky mohol zaistiť, alebo skutok aspoň nahlásiť rádiostanicou na operačné stredisko. Rovnako dovolateľ poprel tvrdenie policajta o tom, že na Obvodnom oddelení Policajného zboru R. sa domáhal vymontovania súčiastok zo zaistených LCD televízorov. Pripomenul, že je bývalým policajtom, ktorý v priamom výkone odslúžil 15 rokov a momentálne je na výsluhovom dôchodku. Preto vie, že vymontovanie súčiastok by nebolo možné, pretože zaistené veci boli nahlásené na operačné stredisko už pred

predvedením podozrivých (obvineného a svedka D. A.) na oddelenie. Naviac, vlastníkom predmetných televízorov bol práve D. A., dovolateľ na ich ďalšom osude nemal žiadny záujem, a teda ani záujem na podplácaní. Z dôvodu, že p. A. mal v inkriminovanom čase zadržaný vodičský preukaz, viezol ho dovolateľ do B., kde mal hospitalizovanú dcéru v nemocnici na onkológii.

S poukazom na vyššie uvedené má dovolateľ za to, že Špeciálny súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica na daný skutkový stav nesprávne aplikoval hmotnoprávne ustanovenie § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. Zároveň vec nesprávne právne posúdil, keď odsudzujúci rozsudok vyniesol na základe nedostatočného preukázania, že sa skutok stal. Z dôvodu pochybností o tom, či k obžalobou tvrdenému konaniu vôbec došlo, mal súd v súlade so zásadou *in dubio pro reo* rozhodnúť o oslobodení dovolateľa. Rovnako pochybil Najvyšší súd Slovenskej republiky, keď odvolanie dovolateľa zamietol. Poukázal na rozpory v odôvodneniach rozhodnutí súdov obidvoch stupňov týkajúce sa dôkazov svedčiacich na jednej strane v prospech dovolateľa a na strane druhej v jeho neprospech. V odôvodnení absentuje argument, prečo sa sudy priklonili k dôkazom svedčiacim v jeho neprospech a negovali tak zásadu prezumpcie nevinu (v pochybnostiach v prospech obvineného).

Z uvedených dôvodov dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj jemu predchádzajúce rozhodnutie Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Súčasne však zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por., lebo je zrejmé, že nie je splnený dovolateľom uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorý je určený na nápravu v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych pochybení tak, ako to vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371

ods. 1 písm. a/ až písm. l/ Tr. por., resp. aj ustanovenia § 374 ods. 3 Tr. por. Tento mimoriadny opravný prostriedok neslúži na revíziu a nápravu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať alebo meniť iba súd odvolací, pretože dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, zameranou na preskúvanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa. Samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže skúmať už aj z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. V dôsledku uvedeného, nemožno vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Z uvedeného vyplýva, že v rámci rozhodovania o dovolaní z uvedeného dôvodu vychádza Najvyšší súd Slovenskej republiky zásadne zo skutkových zistení vykonaných súdmi v predchádzajúcom konaní a hodnotí, či tieto skutkové zistenia (vyjadrené v tzv. skutkovej vete rozsudku) boli z hľadiska hmotného práva správne posúdené. Nie je teda možné namietat' nič proti samotným skutkovým zisteniam súdu, proti tomu, v akom rozsahu vykonal dokazovanie, ako hodnotil dôkazy a pod. V tomto smere totiž nejde o aplikáciu hmotného práva, ale procesných predpisov, najmä ustanovení § 2 ods. 5, ods. 6 Tr. por. o postupe orgánov činných v trestnom konaní pri zisťovaní skutkového stavu a pri hodnotení dôkazov (zakotvujúce zásady legality a oficiality).

Dovolanie je teda určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. V konečnom dôsledku to znamená, že s poukazom na dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nie je možné domáhat' sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba tzv. právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších súdov. Skutkový stav je v rámci rozhodovania o dovolaní, opierajúcim sa o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., hodnotený len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej

povahy boli správne právne posúdené. Správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže ani skúmať ani meniť.

Z pohľadu dovolacieho súdu treba pre úplnosť dodať, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania (v posudzovanom prípade dovolateľ uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.), pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu a jeho podstatou sú námietky správnosti skutkových zistení alebo hodnotenia dôkazov súdmi nižšieho stupňa, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

V posudzovanej veci súdy oboch stupňov zhodne skutkovo uzavreli, že dňa 16. apríla 2006 v čase okolo 10.45 hod. v obci D. L. na K. ulici, pri evanjelickom kostole po tom, ako bol zastavený a kontrolovaný príslušníkom PZ nstržm. A. P., ktorý vykonal v zmysle ustanovení § 23 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore jeho prehliadku ako vodiča osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia, zelenej farby, ev. č. S., v ktorej v zadnom batožinovom priestore prevážal 4 ks LCD televízorov zn. Samsung, striebornej farby s uhlopriečkou 55 cm, bez výrobného čísla, ktoré mali pochádzať z trestnej činnosti, ponúkol a dal nstržm. A. P. ako úplatok finančné prostriedky v celkovej výške 2 000 Sk s tým, že položil 2 ks bankoviek nominálnej hodnoty 1 000 Sk na predné sedadlo spolujazdca do služobného motorového vozidla polície zn. Lada Niva so slovami „nedalo by sa nejako dohodnúť“ za to, že ho nechá odísť, čím by tento príslušník PZ porušil svoje povinnosti tým, že nebude plniť úlohy Policajného zboru a nesplní si povinnosti policajta pri vykonávaní služobného zákroku. Súčasne toho istého dňa v čase okolo 12.00 hod. v budove Obvodného oddelenia PZ R., H. X., v priestoroch stálej služby po tom, ako príslušníci PZ nstržm. A. P. a nstržm. J. M. spisovali zápisnicu o podaní vysvetlenia podľa § 17 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, ponúkol im so slovami „nedalo by sa nejako inak normálne dohodnúť“ 2 ks LCD televízorov zn. Samsung, striebornej farby s uhlopriečkou 55 cm, bez výrobného čísla, za to, že demontážou elektrosúčiastok znemožnia identifikáciu pôvodu a výrobcu zaistených 4 ks LCD televízorov zn. Samsung, striebornej farby s uhlopriečkou 55 cm, bez výrobného čísla, ktoré mali pochádzať z trestnej činnosti.

Obidva tieto skutky boli kvalifikované ako pokračovací prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák.

Z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že existencia uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je založená výlučne na skutkových výhradách obvineného, keď skutkové zistenia prvostupňového a odvolacieho súdu považuje za chybné v dôsledku neúplného dokazovania a tiež nesprávneho hodnotenia dôkazov. Obvinený namieta, že bez toho, aby bolo riadne a bez pochybností preukázané, že sa skutok stal, súdy ustálili jeho vinu bez rešpektovania zásady in dubio pro reo. Podstatou podaného dovolania je teda snaha dosiahnuť, aby dovolací súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe ich iného hodnotenia dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobili prvostupňový a odvolací súd.

Z uvedeného v konečnom dôsledku vyplýva, že rozhodnutie napadnuté dovolaním obvineného J. T. nespočíva na nesprávnom právnom posúdení skutku ani na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení, pretože skutok tak, ako bol súdmi oboch stupňov zistený, vykazuje znaky pokračovacieho prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., z ktorého bol uznaný za vinného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací preto so zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., dovolanie podané J. T. odmietol na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 25. mája 2010

**JUDr. Harald S t i f f e l , v.r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíhová